15 Μαΐου 2015

Η αποκαθήλωση της βίας του παλαιού ανθρώπου της αμαρτίας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Κατά το μυστήριο του Βαπτίσματος, ο πα-λαιός άνθρωπος της αμαρτίας συσταυρώνεται με το σταυρό του Χριστού και νεκρώνεται η δύναμη της αμαρτίας. Εντούτοις επειδή το κύριο όργανο της σωτηρίας ή της απώλειας του χριστιανού ανθρώπου είναι η ελευθερία της βούλησής του, η ελευθερία που έχει να κι-νείται, να ζει και να συμπεριφέρεται, δυνάμει αυτής της ελευθερίας του, ο άνθρωπος αυτός είναι εύλογο να αγωνίζεται για την κατάκτηση της αρετής και συγχρόνως

να εμπλέκεται στην αμαρτία. Να διολισθαίνει στην εξουσία ή τη βία της αμαρτίας. Οι λόγοι αυτής της εμπλοκής του με την αμαρτία είναι οι κάτωθι:

1. Η βάπτιση του χριστιανού ανθρώ-που, κατά τη νηπιακή ηλικία του, τον αποστερεί από τις σχετικές γνώσεις που προκύπτουν από το νόημα και την τελεσιουργία του Βαπτίσματος. Καθώς λοι-πόν ηλικιώνεται, ζει όπως νομίζει και όπως θέλει και έτσι ενδίδει στις αμαρτωλές προκλήσεις της ζωής παρά στις πνευματικές και θεοφιλείς. Έτσι αγνο-εί την αποκαθήλωση του παλαιού ανθρώπου της αμαρτίας στον ψυχικό του κόσμο, με τον τρόπο της ζωής του.
2. Η λυτρωτική ενέργεια του μυστη-ρίου του Βαπτίσματος απαλλάσσει τον βαπτιζόμενο από τις ενοχικές συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος, αλλά αφήνει ελεύθερη τη ροπή προς την αμαρ-τία. Η ροπή αυτή συντηρεί τη δυνατό-τητα να εμπλακεί ο άνθρωπος στην αμαρτία, εφόσον συμπορευθεί σύμφωνα με τις προκλήσεις της.

Η ροπή όμως προς την αμαρτία δεν είναι αφ’ εαυτής αμαρτία. Είναι μόνο πρόκληση προκειμένου ο νέος Αδάμ, ο νέος χριστιανός, που προέκυψε από το μυστήριο του Βαπτίσματος, να επαναλάβει την πράξη της επιλογής, μεταξύ καλού και κακού, όπως ο προπάτοράς του, αλλά τώρα αυτός, ως ενδεδυμένος τον Χριστό, κατά το μυστήριο αυτό, να κάνει τη θεοφιλή επιλογή του και να αποφύγει τον κίνδυνο της αμαρτίας. Να κάνει το θέλημα του Θεού και όχι του διαβόλου.

3. Λίγοι χριστιανοί, αυτοί που έχουν πατερική παιδεία, γνωρίζουν ότι ακόμα και στην καθημερινότητα κρινόμαστε στο είδος των επιλογών που κάνουμε στα έργα μας, στον τρόπο της ζωής μας, στις επιδιώξεις μας και σε όσα μας συμ-βαίνουν απροσδόκητα και αθέλητα.

Έπειτα η διαποίμανση των πιστών, η κατήχησή τους με έγκυρο πατερικό και ευαγγελικό λόγο, όλο και σπανίζει με συνέπεια οι χριστιανοί να συμπορευό-μαστε περισσότερο με τη ζωή του κό-σμου παρά με το πνεύμα και τις ευαγγελικές αρχές της Εκκλησίας.

*

Έτσι δεν αποτελεί υπερβολή ο λόγος του Κυρίου «από δε των ημερών του Ιωάννου του βαπτιστού έως άρτι η βασι-λεία των ουρανών βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν»(Ματθ. 11,12). «Ο αντίδικος υμών διάβολος ως λέων ωρυόμενος πε-ριπατεί ζητών τίνα καταπίη»(Α΄Πετρ. 5,8). Και το μαρτύριο, «η στενή και τεθλιμμένη οδός της σωτηρίας», είναι η μόνη δυνατότητα αποφυγής των δαιμονικών παρεμβάσε-ων στην προσωπική μας ζωή. Έτσι πράγματι μόνο η θεήλατη βία μπορεί να μας εξασφαλίσει την Βασιλεία των Ουρανών!

Το μαρτύριο ως θεήλατη βία

Κάθε μαρτύριο, κάθε γεγονός της ζωής μας που βιώνεται σ’ ένα μεγάλο βαθμό δοκιμα-σίας, θλίψης και πόνου αβάσταχτου, είναι μία θεήλατη μορφή βίας.

Σ’ οποιαδήποτε κατάσταση ανθρώπινης ζωής κυριαρχεί η απελπισία ή η απόγνωση, για κάποια υπαρξιακά αδιέξοδα, ο χριστια-νός αγωνιστής πρέπει να προσβλέπει με υπομονή και εγκαρτέρηση στο έλεος και την αγά-πη του Θεού.

Γιατί τέτοιες καταστάσεις, φαινομενικά αθεράπευτες, που διογκώνεται ο πόνος και πληθαίνουν τα αναπάντητα ερωτήματα, «κρύβεται» ο Θεός, ο μεγάλος παιδαγωγός της σωτηρίας του ανθρώπου. Είναι Εκείνος που κρατάει στα χέρια του τα ηνία της βίας που ασκεί στους εκλεκτούς του. Μία βία που καθαίρει τα πάθη και φωτίζει το νου με το μάννα της γνώσης της πνευματικής.

*

Ο όσιος Νείλος ο Ασκητής, αντιγράφοντας το Δευτερονόμιο, γράφει σε κάποιον που θρηνεί και ολοφύρεται για το μαρτύριό του, τί λέγει ο Θεός στον οδοιπόρο της στενής και τεθλιμμέ-νης οδού του μαρτυρίου· «έθλιψά σε και ελιμαγχόνησά σε, ίνα ψωμισθής το μάννα της γνώσεως, και ίνα επ’ εσχάτων σου ευ σε ποιήσω». Σε λύπησα βαθειά με τις δοκιμασίες που σε φόρτωσα, σε έκανα να πεινάσεις, παρηγορία και ευτυχία για να φας το ψωμί, το μάννα της γνώσης της πνευματικής. Και για να σε αποκαταστήσω στο τέλος ευτυχή και ευδαίμονα!

Το μάννα της γνώσης, ο κόσμος της θείας σοφίας. Το δώρο της θείας χάρης στον υπομείναντα τον καύσωνα του σκληρού μαρτυρί-ου του.

(Ιωάννου Κ. Κορναράκη, Το μαρτύριο κλειδί της Βασιλείας των Ουρανών, εκδ.

Αρχονταρίκι, σ.177-185)